

Capitolul 3

Marea Zi a Ispășirii (2)

„Aaron să-și aducă vițelul jertfei pentru păcat, care este pentru el însuși și să facă ispășire pentru el și pentru casa lui. Să-și înjunghie vițelul pentru jertfa lui pentru păcat. Să ia o cădelniță plină cu cărbuni aprinși de pe altarul dinaintea Domnului și doi pumni de tămâie aromată pisată mărunt; să ducă aceste lucruri dincolo de perdea; să pună tămâie pe foc înaintea Domnului, pentru ca norul de fum de tămâie să acopere capacul ispășirii de pe chivotul mărturiei, ca să nu moară. Să ia din sângele vițelului și să stropească el însuși cu degetul pe partea dinainte a capacului ispășirii, spre răsărit; să stropească din sânge de șapte ori cu degetul lui înaintea capacului ispășirii. Să înjunghie țapul adus ca jertfă pentru păcat pentru popor și să-i ducă sângele dincolo de perdea. Cu sângele acesta să facă întocmai cum a făcut cu sângele vițelului, să stropească spre capacul ispășirii și înaintea capacului ispășirii. Astfel să facă ispășire pentru sfântul locaș, pentru necurătențiile fiilor lui Israel și pentru călcările de lege, prin care ei au păcătuit. Să facă la fel pentru cortul întâlnirii, care este cu ei în mijlocul necurătențiilor lor. Să nu fie nimeni în cortul întâlnirii când va intra Aaron să facă ispășirea în sfântul locaș, până va ieși din el. Să facă ispășire pentru el însuși și pentru casa lui și pentru toată adunarea lui Israel. După ce va ieși, să se ducă la altarul care este înaintea DOMNULUI și să facă ispășire pentru el; să ia din sângele vițelului și țapului și să pună pe carnea altarului de jur împrejur. Să stropească pe altar cu degetul lui de șapte ori din sânge și astfel să-l curețe și să-l sfințească de necurătențiile fiilor lui Israel.” (Levitic 16.11-19)

Ne-am ocupat de primul țap care era pentru Domnul. Însă în primele versete și aici vedem că nu era adus un animal ca jertfă pentru păcat, ci trei. Era un vițel de jertfă pentru păcat pentru Aaron și casa lui și o jertfă pentru păcat pentru popor, subîmpărțită în doi țapi. Normal nu este așa, că Domnul Isus a murit odată pentru aceia care sunt reprezentanți prin Aaron și casa lui și altădată pentru poporul Israel. Tot ceea ce ne este prezentat aici în aceste jertfe este cuprins într-o singură lucrare, aceea pe care Domnul Isus a săvârșit-o, a împlinit-o pe cruce.

Aceste imagini însă ne dau informații prețioase cu privire la destinația lucrării și la însemnătatea pe care o are ea pentru fiecare om. Vedem aici clar o diferență între cei care aparțineau casei lui Aaron și aceia care aparțineau poporului Israel. Desigur, lucrarea Domnului Isus de pe cruce este și pentru Israel. Ne place să citim Isaia 53, un capitol minunat și îi putem folosi expresiile, pentru noi - trebuie însă să observăm că ele nu sunt scrise pentru noi, ci sunt cuvintele pe care le va spune rămășița lui Israel, când Domnul va veni din cer pe pământ și ei Îl vor vedea și vor recunoaște că Acela pe care ei L-au lepădat, în realitate este Domnul Însuși. Ei vor recunoaște că numai crucea, pe care ei L-au ținut, este baza salvării lor. Atunci ei vor spune că El a fost rănit pentru fărâdelegile lor. Vedem și în alte câteva locuri că Hristos a murit pentru Israel.

Însă acesta nu este singurul lucru pe care ni-l spune Cuvântul lui Dumnezeu. În Ioan 11, marele preot spune că este mai bine să moară un singur om pentru popor, decât să piară tot poporul. Și apoi adaugă Duhul Sfânt, că marele preot a prorocit aceasta fiindcă el era mare preot și că aceasta înseamnă că Domnul Isus nu trebuia să moară numai pentru popor, „ci și ca să adune într-un singur trup pe copiii lui Dumnezeu, cei risipiți”. Avem așadar aici prezentat clar două părți ale lucrării Domnului Isus - una, că El trebuia să moară pentru poporul Israel și cealaltă că El trebuia să adune la un loc pe

copiii împrăștiați ai lui Dumnezeu. Și noi știm cine sunt copiii risipiți ai lui Dumnezeu, anume aceia pe care îi numește Domnul Isus în Ioan 10: „oile celelalte, care nu sunt din staulul acesta“, aceia pe care El îi va aduna din lumea păgână, dintre națiuni, ca să-i salveze. Noi aparținem de asemenea acestora.

Și apoi vedem aici că jertfa care era pentru popor, era o jertfă mai mică decât aceea care era pentru Aaron și casa lui. Cu alte cuvinte, se găsește o familie care este legată mai de aproape cu Aaron decât este poporul, chiar dacă el este mare preot pentru popor; și pentru familia aceasta este o jertfă mai mare.

Acum noi nu trebuie să ne întrebăm al cui simbol este Aaron și familia lui. Noul Testament ne face aceasta foarte clar. În Evrei 3.6 este spus clar, că noi suntem casa Lui; și că noi suntem o casă preoțească, așa cum citim și în 1 Petru 2.5,9 și în Apocalipsa 1.6. Noi suntem casa lui Aaron, a Domnului Isus care este Mare Preot. Noi am primit de asemenea acest loc de preoți; El este Marele Preot și noi suntem uniți cu El ca o casă preoțească, care avem voie să intrăm în Locul Sfânt ca să aducem acolo jertfe. Și noi găsim aici că pentru casa preoțească se aducea o jertfă mai mare, deosebită, decât aceea pentru popor. Repet: totul a fost împlinit într-o singură lucrare a Domnului Isus pe cruce. Domnul nu a murit de două ori. Însă modul în care Cuvântul lui Dumnezeu ne înfățișează aceasta, ne arată clar că însemnătatea jertfei pentru noi este sau are o întindere mult mai mare decât pentru Israel; și în al doilea rând, noi suntem uniți cu Domnul Isus, Preotul care a săvârșit lucrarea, într-un mod în care Israel n-a fost niciodată și nici în viitor nu va fi. Și în același chip ne arată clar că noi avem un loc pe care Israel nu l-a avut niciodată și nu l va avea nici în viitor. Desigur, Dumnezeu va încheia cu Israel un nou legământ și asta înseamnă binecuvântări minunate pentru popor. Dar binecuvântările sunt și partea noastră. Și pe lângă aceasta, noi suntem copii ai lui Dumnezeu, Duhul Sfânt locuiește în noi, noi suntem binecuvântați cu toate binecuvântările în locurile cerești, iar casa Tatălui ne așteaptă. Și deja acum avem voie să intrăm în Locul Sfânt.

În alte capitole din Levitic și din Exod citim despre casa lui Aaron că avea voie să intre împreună cu Aaron în Locul Sfânt, ca să execute slujba preoțească. Însă fiii lui Aaron nu aveau voie niciodată să intre în Locul Preasfânt. Numai Aaron avea voie să facă aceasta odată pe an. Însă în Locul Sfânt aveau voie să intre zilnic și acolo să facă slujba lor preoțească în imediata prezență a lui Dumnezeu. Pe când Domnul Isus a săvârșit lucrarea pe cruce, perdeaua s-a rupt de sus până jos, așa că Locul Preasfânt s-a făcut una cu Locul Sfânt. Și Cuvântul lui Dumnezeu în epistola către Evrei ne spune foarte clar ce înseamnă aceasta; noi avem îndrăzneala să intrăm în Locul Preasfânt, în prezența directă a lui Dumnezeu.

Este clar că oamenii care vin în prezența directă a lui Dumnezeu, acolo unde El stă pe scaunul Său de domnie, au nevoie de o sfințenie mai mare decât acei care stau în afara cortului și niciodată nu vin așa de aproape de Dumnezeu. Și așa înțelegem de asemenea de ce lucrarea Domnului Isus, îndată ce era reprezentată ca jertfă pentru Aaron și casa lui, trebuia să fie un vițel, în timp ce pentru popor era de ajuns un berbec.

Însă aceasta nu este totul. Ne lasă să observăm că toată cunoștința pe care noi o avem despre lucrarea Domnului Isus este nemărginit mai mare decât aceea pe care o va avea vreodată Israel. Nu vorbesc acum despre trecut. Israel nu a înțeles niciodată mult din jertfe, din câte știm. Unii credincioși poate au avut impresia că jertfele au avut o însemnătate simbolică privitoare la ceea ce

voia să facă Dumnezeu și era intenția lui Dumnezeu ca ei să priceapă ceva din ele. Însă cum ar fi putut ei să înțeleagă în adevăr însemnătatea acestor jertfe, înainte ca Domnul Isus să fi săvârșit lucrarea?

În Exod 33 găsim cu privire la aceasta o foarte clară pronunțare a lui Dumnezeu și este important s-o cunoaștem, ca să ne dăm seama ce privilegii mari avem noi față de credincioșii Vechiului Testament. Moise spune acolo (versetul 18); „Arată-mi, Te rog, slava Ta!“ și apoi spune: „Și El i-a spus: „Voi face să treacă pe dinaintea ta toată bunătatea Mea și voi chema Numele Domnului înaintea ta;... Fața nu vei putea să Mi-o vezi, căci nu poate omul să Mă vadă și să trăiască.“ Și Domnul i-a zis: „Iată un loc lângă Mine; acolo tu vei sta pe stâncă. Și, când va trece slava Mea, te voi pune în crăpătura stâncii și te voi acoperi cu mâna Mea, până voi trece. Iar când Îmi voi trage mâna la o parte de la tine, Mă vei vedea pe dinapoi, dar fața Mea nu se poate vedea“.

Ar fi posibil ca un om să poată înțelege înțelepciunea și căile minunate ale lui Dumnezeu, înainte ca Dumnezeu să i Se fi arătat? Nu, aceasta ar fi imposibil. Dacă Dumnezeu ar fi spus în Vechiul Testament: Fiul Meu va deveni Om, El Se va naște, Fiul lui Dumnezeu va fi pus într-o iesle ca un copilăș, va trăi 33 de ani aici pe pământ ca Om, suferind de foame și sete, va fi judecat și la sfârșit va fi crucificat și va muri, ar fi fost acestea oare crezute de cineva? Ar fi putut vreunul să înțeleagă apoi că Fiul lui Dumnezeu, când a murit la cruce, a devenit în acest fel baza pentru mântuirea milioanele de oameni - și că prin moartea Sa pe cruce și poporul Israel va fi mântuit și va avea parte de toate făgăduințele pe care Dumnezeu li le-a dat? Ar fi putut să înțeleagă aceasta cineva? Imposibil! Nu se pot înțelege căile lui Dumnezeu înainte ca Dumnezeu să fi trecut pe ele. Când însă El a trecut pe drumul Său și noi îl privim cu ochii, atunci te poți minuna și poți admira slava acestui drum.

În Efeseni 3 citim că îngerii învață înțelepciunea lui Dumnezeu din căile pe care El merge cu Adunarea, „după planul veșnic pe care l-a făcut în Hristos Isus“ (versetul 11). Ei învață de la Adunare cât de mare este înțelepciunea lui Dumnezeu, pe care ei niciodată n-au văzut-o în toate milioanele de ani, ei, care au fost în prezența lui Dumnezeu și L-au slujit.

Deci credincioșii Vechiului Testament n-au putut niciodată vedea ceea ce noi vedem acum din lucrarea Domnului Isus și din rezultatele ei minunate.

Însă aceasta nu este totul. Nici chiar israeliții viitorului nu vor ști despre lucrarea Domnului, așa cum noi putem cunoaște. Nici ei nu vor putea aprofunda mărimea lucrării Sale, așa cum o putem noi. Prin aceasta nu spun că noi putem aprofunda într-adevăr lucrarea Sa, ci că noi putem pătrunde mai adânc în această lucrare, decât o vor face odată, credincioșii împărăției de o mie de ani.

Același lucru se vede și în acest tablou al jertfei, care este pentru casa preoțească, Adunarea - văzută nu ca trup al lui Hristos sau ca o casă a lui Dumnezeu, ci ca familie preoțească, al cărei Cap este Domnul Isus, El ca Mare Preot și noi ca preoți. Noi avem voie să mergem în Locul Sfânt. Noi avem voie să ne apropiem de scaunul de domnie al lui Dumnezeu, unde Dumnezeu locuiește în lumina Sa. Aici se poate vedea mai bine deplina valabilitate a jertfei Domnului Isus, puterea sângelui Său și toate rezultatele lucrării Sale. În prezența lui Dumnezeu, vedem ce suntem în noi înșine, niște păcătoși pierduți, dar acum putem sta în liniște deplină înaintea Lui - înaintea lui Dumnezeu care este lumină și în care nu este întuneric, când El stă pe scaunul Său de domnie, unde sunt acei heruvimi, executorii judecării Sale, pentru ca să privească dacă este ceva împotriva sfințeniei și dreptății lui Dumnezeu, pentru

ca să judece. Cine poate înțelege mai bine consecințele minunate ale lucrării Domnului Isus, decât aceia care pe baza acestei lucrări, din creaturi de nimic, murdare, păcătoși dușmănoși, au devenit copii ai lui Dumnezeu și care după aceea vor fi în casa Tatălui, în cerul necreat, acolo unde au locuit din veșnicie Tatăl și Fiul, unde nu a ajuns însă nici o creatură și unde ei vor fi - și nu numai ca slujitori, ci ca niște copii ai Tatălui, frați ai Domnului Isus? Domnul Isus, după ce a săvârșit lucrarea, a plecat la Dumnezeul Său și Dumnezeul nostru, la Tatăl Său și la Tatăl nostru. Așa cum se spune în Romani 8.29, Dumnezeu ne-a predestinat să devenim asemenea chipului Fiului Său, așa că Fiul este întâi-născut dintre mai mulți frați.

Așa înțelegem de ce cea mai mare parte a lucrării Domnului Isus era pentru noi și că noi putem primi cea mai adâncă înțelegere despre valoarea sângelui Său și toate consecințele minunate ale acestei lucrări - mai mult decât le va vedea Israel vreodată. Ce minunat că deja chiar în simbolurile și în umbrele Vechiului Testament, Dumnezeu S-a gândit la noi și că de atunci în inima Lui era stabilit, ce binecuvântări minunate voia să ne dea El și cum voia El să ne facă să fim una cu Domnul Isus Însuși, Fiul Său Preaiubit.

Repet: nu avem aici un tablou al Adunării ca trup al lui Hristos. Acest adevăr nu a fost descoperit în Vechiul Testament. Nu avem aici nici înfățișarea Adunării ca o casă a lui Dumnezeu - deși acest adevăr poate fi găsit în Vechiului Testament, ca simbol, în cortul din pustie. Avem aici de a face cu relațiile dintre oameni și Dumnezeu, așa cum le găsim și în epistola către Evrei. Și nu există nimic mai înalt, decât că un om, care în sine era un păcătos și un pierdut, nesfânt și în întuneric, un asemenea om are libertatea să meargă în prezența lui Dumnezeu, în Locul Preasfânt, înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu, care în sine nu vorbește despre har, ci mai mult de dreptate și judecată; că omul păcătos de odinioară poate fi acolo și are voie să slujească lui Dumnezeu cu o conștiință ajunsă la o libertate și liniște deplină, poate fi acolo pentru că el corespunde pe deplin sfințeniei acestui scaun de domnie. Aceasta ne este prezentat în versetele pe care le-am citit.

Vedem deci că Aaron aducea jertfa pentru păcat și făcea ispășire pentru sine și casa lui. Dacă avem acest tablou înaintea noastră, atunci ne este clar că Aaron ca persoană trebuia să facă ispășire pentru sine însuși. El era un om păcătos, așa cum eram și noi. În Exod 32 citim că el a făcut vitelul de aur. Și în Numeri 20 spune că el trebuia să moară, pentru că nu a sfințit pe Dumnezeu. Însă, ca simbol al Domnului Isus era imposibil ca el să trebuiască să aducă o jertfă pentru sine însuși. Deci când el a făcut așa, a făcut-o nu ca simbol al Domnului Isus; căci este desăvârșit de clar că Domnul Isus nu avea nevoie să aducă pentru Sine vreo jertfă pentru păcat. El era Cel Sfânt, Cel desăvârșit; și în versetele următoare vom vedea cum Cuvântul lui Dumnezeu pune accent pe faptul acesta, că Domnul Isus poate să intre fără sânge în Locul Sfânt, pentru că El nu era păcătos, ci desăvârșit de sfânt, în deplină armonie cu sfințenia scaunului de domnie al lui Dumnezeu.

Duhul Sfânt pune și aici accentul pe faptul că atunci când este vorba de jertfa pentru păcat, Domnul Isus este totdeauna văzut în legătură cu casa Sa. În vorbirea Noului Testament, El este „Hristosul“, adică Domnul Isus este cu Adunarea Sa - și ca Acela înfăptuiește El lucrarea. El S-a făcut una cu noi ca să aducă jertfa, care era necesară. Ce fapt minunat!

Apoi vedem pe Domnul Isus mergând la cruce. Acolo El S-a făcut una cu noi în starea noastră. Citim în Psalmul 40.12 că El a strigat: „M-au ajuns pedepsele pentru nelegiuirile Mele; ele sunt mai multe decât perii capului

meu“. Iar în 1 Petru 2.24 citim că El însuși a purtat păcatele noastre în trupul Său pe lemn. Și mai clar este scris în 2 Corinteni 5.21: „Pe Cel care n-a cunoscut păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să devenim dreptatea lui Dumnezeu în El“. Faptul acesta ne este făcut clar aici. Jertfa este adusă pentru Aaron și casa Sa. Domnul Isus Se face una cu noi și așa El înfăptuiește lucrarea, ca astfel noi să avem parte de această lucrare minunată și să-i obținem toate rezultatele.

Dumnezeu veghează asupra slavei Fiului Său și El vrea să prevină ca să nu existe nici cea mai mică impresie cu privire la faptul că Domnul Isus ar fi trebuit să aducă pentru Sine Însuși o jertfă. Și așa vedem în versetul 12 că Aaron, înainte de a intra în Sfânta Sfintelor cu sânge, intra mai întâi personal fără sânge. În epistola către Evrei, unde vedem pe Aaron ca persoană naturală, se spune că el nu avea voie să intre în Sfânta Sfintelor fără sânge. Însă aici, unde Aaron este prezentat ca un simbol al Domnului Isus, ni se spune că a intrat mai întâi fără sânge în Locul Sfânt.

„Să ia o cădelniță plină cu cărbuni de pe altarul dinaintea Domnului și doi pumni de tămâie aromată pisată mărunț; să ducă aceste lucruri dincolo de perdea; să pună tămâia pe foc înaintea Domnului, pentru ca norul de fum de tămâie să acopere capacul ispășirii de pe chivotul mărturiei, ca să nu moară“. Abia după aceea citim: „Să ia din sângele vițelului și să stropească el însuși cu degetul pe partea dinainte a capacului ispășirii, spre răsărit...“ (Leviticul 16.12-14).

Aceasta este o realitate minunată. Ne face clar ceea ce era Persoana Domnului Isus. În Ioan 13.3 citim că Domnul Isus știa că El a ieșit de la Dumnezeu și că la Dumnezeu mergea. Acolo se spune „Dumnezeu“ și nu „Tatăl“. În același verset se spune că El știa că Tatăl I-a dat toate în mâini și în versetul 1, că a sosit ceasul când El trebuia să plece la Tatăl. În versetul 3 însă se spune că El a ieșit de la Dumnezeu și că va merge la Dumnezeu. Și aceasta este aici foarte important. Când este vorba de Dumnezeu, în mod deosebit în Evanghelia după Ioan, atunci accentul este pus pe responsabilitate și sfințenie. Când este vorba de Tatăl, accentul este pus pe har.

Domnul Isus a venit de la Dumnezeu și a mers înapoi la Dumnezeu; și El putea să meargă înapoi la Dumnezeu, așa cum El a venit odată. Acei 33 de ani pe pământ nu L-au făcut neînstare ca să meargă în prezența lui Dumnezeu. Da, Coloseni 1.12 ne spune că acum și noi am fost învredniciți să avem parte de moștenirea sfinților în lumină. Pe baza lucrării Sale am fost noi strămutați în această stare. Însă Domnul Isus putea merge înapoi la Dumnezeu, după ce trăise 33 de ani pe pământ și El era vrednic să intre în prezența lui Dumnezeu, în Sfânta Sfintelor, unde era scaunul de domnie al judecării, de unde El a venit. Prin umblarea Sa aici pe pământ, El nu S-a întinat și aceasta este ceea ce ne este prezentat aici.

Ca simbol al Domnului Isus, Aaron merge în Locul Sfânt fără sânge, însă el merge înăuntru cu tămâia mirositoare, pe care o arde în cădelnița plină cu cărbuni de pe altarul dinaintea Domnului. Acest foc de pe altar venise din cer. În Levitic 9.24 vedem că atunci când jertfa a fost adusă acolo, a venit foc din cer ca să mistuie jertfa. Focul din cer a aprins lemnele care erau pe altar, așa că era într-adevăr foc de la Dumnezeu. Așa cum știm, focul de la Dumnezeu vorbește totdeauna despre sfințenia Sa necruțătoare; este ochiul Său care pătrunde totul, cercetează totul și nimicește tot ceea ce nu este potrivit cu sfințenia Sa.

Acest foc, deci, era adus în Locul Sfânt, iar tămâia aromată era arsă pe el. Din Exod 30 vedem că tămâia aromată era și ea o imagine a Domnului Isus. S-a spus adeseori că tămâia aromată este o imagine a rugăciunii și unii au drept argument pentru aceasta ceea ce se citește în Apocalipsa 5.8, unde se spune că tămâia reprezintă „rugăciunile sfinților.” Însă în Apocalipsa 8.3 ni se spune că ingerul-preot a adăugat tămâie multă, ca să dea putere rugăciunilor sfinților. Tămâia în Cuvântul lui Dumnezeu nu este deci o imagine a rugăciunilor, ci ne vorbește despre Acela prin care rugăciunile sunt plăcute înaintea lui Dumnezeu. Și noi nu trebuie să ne întrebăm cum vine lucrul acesta. Știm că rugăciunile noastre sunt plăcute lui Dumnezeu, pentru că ele sunt îmbrăcate cu slava Domnului Isus, cu primirea personală pe care El o are la Tatăl, așa cum ne explică Ioan 15 și 16. Și în Exod 30 vedem clar că tămâia este o imagine a propriei Sale slave - nu slava lucrării Sale, ci a ceea ce El era personal pentru Dumnezeu. Dumnezeu S-a uitat la El pe pământ și totul în El era plăcut.

Vorbesc aici despre viața Sa pe pământ; nu mă gândesc la ceea ce avem în Levitic 2, jertfa de mâncare, unde vedem pe Domnul Isus ca Om, ci la ceea ce El este în Sine însuși, la propria Sa slavă - nu numai ceea ce El a făcut, ci felul în care El le-a făcut, nu numai că El a fost ascultător, ci modul în care El a fost ascultător. Totul în El era plăcut lui Dumnezeu. Totul în El era un miros plăcut pentru Dumnezeu. Când Dumnezeu a privit spre pământ la El, a văzut numai perfecțiune și iubire, numai ceea ce bucura inima Sa, numai ceea ce era un miros plăcut pentru El.

Și această slavă a fost pusă la probă. Vorbesc și acum nu numai de cruce, ci despre viața Domnului. Cum a fost pusă la probă această slavă? Pe când El a fost patruzeci de zile în pustie și în acest timp nu a primit nimic de mâncare și când Satan a venit la El și L-a ispitit: „Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, spune pietrei acesteia să se facă pâine” (Luca 4.3) - ar fi fost aceasta o faptă rea, să faci pâine din pietre? Mai târziu Domnul a hrănit adeseori pe mulți, însă acum El spune: „Omul va trăi nu numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu” - cu alte cuvinte, Eu nu voi face nici o piatră pâine. Eu voi mânca numai atunci când îmi va spune Dumnezeu să mănânc, când El îmi dă mâncare. Și așa este toată viața Domnului Isus. Toate încercările și ispitele au descoperit numai cât de prețios era totul la El, cât de desăvârșite erau toate propriile Sale slăvi. Aceasta se vede cel mai minunat când El a înfăptuit lucrarea de pe cruce. Mă gândesc nu la faptul că El a purtat păcatele, ci la modul în care El le-a purtat, și cum în primele ore de pe cruce, pe când El nu era încă jertfă pentru păcat, slava Lui personală a fost descoperită în cele mai grele împrejurări; și totul era o mireasmă plăcută pentru Dumnezeu. Acesta nu este un lucru lipsit de importanță. Trebuia să se găsească aici, pentru ca să arate că Aaron era o imagine a lui Hristos și că aceasta nu este adevărat, așa cum spun mulți - chiar dintre credincioși - că Domnul Isus a purtat păcatele noastre în tot timpul vieții Sale. Cum ar fi putut El să fie plăcut lui Dumnezeu, dacă, în viața Sa, El ar fi purtat păcatele mele? Imposibil! În clipa în care Domnul Isus a devenit jertfă pentru păcat, în Sine Însuși El a fost desăvârșit de plăcut pentru Dumnezeu, era numai o mireasmă plăcută. El nu a purtat păcatele în viața Sa și în El nu era nimic păcătos. După 33 de ani, pe care El i-a trăit pe pământ, în cele mai dificile stări, prin tot felul de ispite și de suferințe, Dumnezeu putea primi de la El numai o mireasmă plăcută. Dumnezeu avea numai admirație pentru slăvile personale care au fost descoperite în viața Sa.

Avem o pictură a faptului acestuia, aici, în Aaron, care intra în Sfânta Sfințelor, unde tămâia era consumată de focul sfințeniei lui Dumnezeu. Tămâia

nu a fost cercetată în afara Locului Sfânt, ci acolo, în nemijlocita prezență a lui Dumnezeu, care este lumină și în care nu se găsește întuneric. Și tămâia a fost arătată ce este, acolo, pe foc, cum citim aici: „Să pună tămâia pe foc înaintea DOMNULUI, pentru ca norul de fum de tămâie să acopere capacul ispășirii de pe chivotul mărturiei, ca să nu moară“ (Levitic 16.13).

Dacă Domnul Isus ar fi avut numai o singură dată o pată, dacă numai într-un aspect El nu ar fi fost desăvârșit, atunci Dumnezeu nu ar fi putut primi jertfa Sa. Dacă El ar fi purtat numai unul din păcatele mele, înainte ca El să fie la cruce, atunci Dumnezeu nu ar fi putut primi jertfa Sa. Numai pentru că El era desăvârșit, pentru că în 33 de ani El a slăvit în totul numai pe Dumnezeu și niciodată nu S-a abătut, numai pentru că totul, cuvintele Sale, faptele Sale, gândurile Sale, chiar izvorul gândurilor Sale erau plăcute lui Dumnezeu, o mireasmă de tămâie aromată, numai de aceea putea El înfăptui lucrarea de pe cruce. Pentru că El Însuși a fost desăvârșit, putea Să aducă sângele înăuntru, putea ca Preot să aducă jertfa și ca jertfă să înfăptuiască pentru noi lucrarea de pe cruce. Și Cuvântul lui Dumnezeu subliniază faptul acesta, ca să înțelegem ce valoare are lucrarea Sa pentru Dumnezeu, pentru că această Persoană minunată a înfăptuit lucrarea - nu numai că El era o jertfă desăvârșită, dar jertfa în sine era desăvârșită de minunată pentru Dumnezeu, nu numai fără greșală, ci o tămâie aromată pentru Dumnezeu Însuși.

Ce face faptul acesta atât de minunat pentru noi este că nu este prezentat aici în legătură cu țapul pentru Israel, ci cu vițelul pe care Aaron l-a adus pentru sine și casa lui, așa că aici este iarăși pus accentul pe faptul că tot ceea ce înseamnă lucrarea Domnului Isus, slava Persoanei Sale și lucrării Sale pentru Dumnezeu, ne este socotit nouă.

La versetele 14 și 15 din Levitic 16 ajungem la sânge: „Să ia din sângele vițelului și să stropească el însuși cu degetul pe partea dinainte a capacului ispășirii, spre răsărit; să stropească din sânge de șapte ori înaintea capacului ispășirii. Și să înjunghie țapul adus ca jertfă pentru păcat pentru popor și să-i aducă sângele dincolo de perdea...“ Nu vreau să vorbesc mai departe despre ceea ce înseamnă sângele de pe capacul ispășirii. Am mai auzit câte ceva despre aceasta.

Vreau să mai atrag atenția încă asupra unei particularități. Era stropit pe partea dinainte a capacului și „să stropească din sânge de șapte ori înaintea capacului ispășirii“. Pe capacul ispășirii sau, mai bine zis, pe acesta care a devenit acum capacul ispășirii - căci numai prin sânge a devenit acest capac, capacul ispășirii - sângele era stropit numai odată. Dumnezeu nu are nevoie să vadă sângele de șapte ori. Când este stropit odată pe capac, este suficient pentru Dumnezeu. Dumnezeu cunoaște valoarea acestui sânge. Este imposibil ca El să n-o vadă. Nimic din prețul acestui sânge nu scapă ochilor Săi. Pe baza acestui sânge minunat, care vorbește lui Dumnezeu despre lucrarea de pe cruce pe care a înfăptuit-o acolo Omul Isus Hristos și prin care Dumnezeu a fost slăvit, Dumnezeu poate acum lăsa să se răspândească vestea bună la fiecare om de pe pământ și poate să-l roage pe fiecare: Vino să te împaci cu Mine!, așa cum găsim scris în 2 Corinteni 5.19-20.

Ceea ce este minunat în bunătatea lui Dumnezeu este că sângele era stropit de șapte ori în fața capacului. Acesta este locul unde venea preotul ca să aducă tămâie. Acesta este locul unde vine un credincios, în Locul Preasfânt la Dumnezeu. El nu vine pe capacul ispășirii, ci înaintea capacului ispășirii. Și Dumnezeu în harul Său minunat face ca sângele să fie stropit de șapte ori, așa că nu poate avea loc nici o nesiguranță în inima sufletului care se apropia de

El. Sângele era stropit de șapte ori, un număr desăvârșit, așa că arunci când cel care jertfea se apropia, el stătea acolo pe temeiul sângelui, încât niciodată el nu se putea îndoi că lucrarea a fost săvârșită și că sângele a fost acolo. Este o siguranță deplină în inima sa, așa că niciodată el nu se mai putea îndoi de însemnătatea lucrării Domnului Isus.

Nu găsim noi lucrul acesta destul de clar în scrisoarea adresată evreilor? În capitolul 9 citim că nici un israelit nu avea vreodată o conștiință desăvârșită, în timp ce în capitolul 10 aflăm că noi avem o conștiință desăvârșită și putem intra fără teamă în Locul Preasfânt. Conștiința noastră este desăvârșită, ea nu mai cunoaște păcatul; căci în prezența lui Dumnezeu a fost dus sângele care a făcut ispășire, așa că între Dumnezeu și noi nu se va mai vorbi niciodată despre păcat. Noi stăm acolo pe această temelie a sângelui. Așa se spune în 2 Corinteni 5.21, că pe El, „care n-a cunoscut păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, pentru ca noi să devenim dreptatea lui Dumnezeu în El“. Să ne gândim la expresia aceasta: „ca noi să devenim dreptatea lui Dumnezeu în El“. Asta înseamnă: noi am devenit expresia dreptății lui Dumnezeu. În noi se poate vedea cât de mare este dreptatea lui Dumnezeu. Când ne privesc îngerii, atunci ei văd dreptatea lui Dumnezeu, atunci ei văd oameni care erau păcătoși vinovați, dar care acum sunt aduși în legătură cu această lucrare minunată, prin care Dumnezeu a fost astfel slăvit. Ei înțeleg că El este drept atunci când El ne iartă păcatele, când El nu Se mai gândește niciodată la păcatele noastre, când El nu ne mai judecă.

Nu ne-am mirat noi niciodată când am citit în 1 Ioan 4.17, unde se spune că „așa cum este El, așa suntem și noi în lumea aceasta“? El este acolo, în slavă! Iar faptul acesta este pus acolo în legătură cu judecata și înseamnă deci că noi avem acum pe pământ aceeași dreptate pe care El, Judecătorul, o are acum în cer. Domnul Isus va judeca totul și Ioan 5.27 ne spune clar că toată judecata a fost dată Lui, „pentru că El este Fiu al Omului“. În Faptele Apostolilor capitolul 17.31 citim că Dumnezeu va judeca lumea după dreptate, „prin Omul pe care L-a rânduit și despre care a dat tuturor o dovadă de netăgăduit prin faptul că L-a înviat dintre cei morți“. Domnul Isus ca Om va judeca pe morți. Omul Isus Hristos va sta pe scaunul de domnie alb și morții vor sta înaintea Lui și vor fi judecați. Este o desfășurare minunată a dreptății lui Dumnezeu, că El va face aceasta, chiar pentru oamenii care vor fi judecați acolo.

Dacă Dumnezeu Tatăl, ca Dumnezeu, ar judeca pe oameni, atunci ei ar putea să spună: „Noi nu am putut face binele; a fost imposibil“. Nu spun oamenii și astăzi: „Este imposibil să slujești lui Dumnezeu! Este imposibil să fii așa și așa“...? Însă Judecătorul care va sta înaintea lor, El Însuși a fost 33 de ani pe pământ și El a fost plăcut lui Dumnezeu. Dacă unul ar spune că a fost imposibil să slujești lui Dumnezeu, El ar putea spune: Eu am făcut lucrul acesta, Eu am fost Om și Eu am fost 33 de ani pe pământ... Și El îi va judeca după măsura propriei Sale dreptăți, pe care El a descoperit-o în viața Sa pe pământ. Viața Sa va fi măsura etalon după care oamenii vor fi judecați, așa că nimeni nu se va putea dezvinovăți.

Însă noi avem aici minunăția pe care 1 Ioan 4.17 o spune fiecărui credincios, fiecărui care are parte de lucrarea Domnului Isus. Domnul Isus este acum în ceruri și noi știm că El nu a avut nici un păcat. El este Cel desăvârșit, iar Dumnezeu L-a înviat dintre cei morți și I-a dat un loc la dreapta Sa. Acolo El stă în lumină, în descoperirea deplină a dreptății. Și El, așa cum am spus, va judeca totul după propria Sa viață. Dreptatea Sa va fi măsura etalon, după care El va judeca. Și acum ne spune Cuvântul lui Dumnezeu, că noi, ca oameni credincioși, avem acum aceeași dreptate pe care o are El, că deci noi

deja acum - nu numai după aceea, în cer, ci acum, când noi suntem pe pământ - corespundem pe deplin măsurii etalon, după care El judecă. Viața Sa este măsura etalon, și eu corespund ei pe deplin, așa că pentru mine niciodată nu va mai fi judecată. Așa este cu fiecare credincios de pe pământ; nu mai poate fi nici o judecată. 1 Ioan 4 ne spune aceasta clar și aceasta este ceea ce ne este explicat aici, ceea ce Dumnezeu vrea să scrie acum în inima noastră, în inima și în conștiința fiecăruia care a primit pe Domnul prin credință: „Acum deci nu este nici o condamnare pentru cei care sunt în Hristos Isus” (Romani 8.1). Când ei se apropie de Dumnezeu, atunci ei văd sângele stropit de șapte ori, așa că în inima lor nu mai poate fi niciodată vreo îndoială.

Sângele a curs, el este înaintea lui Dumnezeu. Nu mai poate exista nici o judecată; căci sângele vorbește despre faptul că asupra stării mele s-a exercitat judecata. Nu este minunat cum Harul lui Dumnezeu se gândește la toate, cum El nu numai că a înfăptuit lucrarea, nu numai că a dat jertfa, ci a și îngrijit ca noi să vedem clar care sunt rezultatele minunate pentru noi?

Și Dumnezeu dorește ca noi să nu stăm numai liniștiți în noi înșine. Noi toți cunoaștem versetul acesta din prima epistolă a lui Ioan: „Ce am văzut și am auzit, aceea vă vestim și vouă, ca și voi să aveți părtășie cu noi. Și părtășia noastră este cu Tatăl și cu Fiul Său, Isus Hristos” (1 Ioan 1.3). Dumnezeu nu vrea numai ca noi să știm că păcatele ne sunt iertate și binecuvântările Sale nu constau numai în aceea că noi nu mai venim la judecată. Binecuvântările Sale constau în aceea că noi suntem făcuți pe deplin una cu Domnul Isus. În limbajul Noului Testament noi suntem un trup, unit cu El, care este Capul. Aceasta înseamnă că Hristos nu poate avea ceva pe care noi să nu-L împărtășim cu El. Capul meu nu poate poseda ceva din care trupul meu să nu aibă parte. Noi vom domni împreună cu Hristos, în timpul împărăției de o mie de ani. Noi vom intra împreună cu El în casa Tatălui. Tatăl Său a devenit Tatăl nostru, așa că noi suntem frații Lui și noi vom fi asemenea Lui, cu toate că El este „Întâiul-născut printre mai mulți frați”.

De aceea Dumnezeu ne face cunoscut gândurile Sale și ne lasă să vedem cât de mare este puterea sângelui, prin care noi am fost curățiți, așa că noi înțelegem ce valoare minunată are lucrarea pe care a înfăptuit-o Fiul Său și cum prețuiește El lucrarea, încât inimile noastre se minunează de însemnătatea sângelui prin care noi am fost curățiți.

Avem aici în versetul 16, din Levitic 16: „Astfel să facă ispășire pentru sfântul locaș, pentru necurățiile fiilor lui Israel și pentru toate călcările de lege, prin care ei au păcătuit. Să facă la fel pentru cortul întâlnirii, care este cu ei în mijlocul necurățiilor lor”. Asta înseamnă mai mult decât că sângele era stropit pe capacul ispășirii, așa că noi putem veni în legătură cu Dumnezeu. Chiar Locul Sfânt era curățit cu sânge și chiar și cortul întâlnirii, așa că locul unde cei credincioși, casa lui Aaron, trebuiau să exercite slujba și locul unde Dumnezeu Se întâlnește cu ai Săi în această lume era curățit. Cortul întâlnirii este locul unde Dumnezeu invită la Sine pe poporul Său de pe pământ, ca să vină la El. Cortul trebuia curățit, așa că ai Săi, membrii casei lui Aaron puteau acum să-I slujească pe pământ, pe un loc sfințit, care a fost curățit prin sânge; și Dumnezeu poate primi această slujbă și poate chiar să invite pe poporul Său să vină la El și să fie cu El în locul acesta care este curat, sfințit prin sânge. Noi putem să avem îndrăzneală să fim acolo și Dumnezeu poate să ne primească acolo cu toată libertatea.

Da, acolo noi recunoaștem ceva mai mult din valoarea sângelui Domnului Isus. Am văzut deja că sângele Domnului Isus are atâta putere, încât

Dumnezeu poate spune tuturor oamenilor: Veniți să ne împăcăm! Sângele Domnului Isus are o asemenea putere încât, dacă toți oamenii ar veni, toți ar putea fi curățiți. Noi știm că din nefericire nu toți oamenii vin. Însă ei ar putea veni. 1 Timotei 2.6 ne spune clar, că Domnul Isus S-a dat pe Sine ca preț de răscumpărare pentru toți - nu că toți au parte de aceasta; însă toți ar putea avea parte de ea. Dar este ceva și mai mult.

În Coloseni 1.19-22 citim: „Căci toată plinătatea Și-a găsit plăcerea să locuiască în El, și prin El să împăce toate lucrurile cu Sine, atât lucrurile de pe pământ cât și lucrurile din ceruri, făcând pace prin sângele crucii Lui. Și pe voi, care odinioară erați străini și vrăjmași în gândirea voastră, prin fapte rele, El v-a împăcat acum în trupul Lui de carne, prin moarte“. Vedem aici deci că a fost plăcerea întregii plinătăți a lui Dumnezeu, ca prin Hristos să împăce toate lucrurile cu Sine, lucrurile de pe pământ și lucrurile din cer. Și în Evrei 9.23 citim despre curățirea uneltelor cortului, pe care le găsim aici în Levitic 16, care este o imagine a curățirii universului, când, odată, toate câte sunt acum murdărite prin păcat, vor fi readuse în armonie desăvârșită cu Dumnezeu, toate pe baza sângelui Domnului Isus.

Ce realitate minunată! Nu numai că sângele ne-a curățit de păcatele noastre, că pe baza acestui sânge noi am fost împăcați și am obținut un loc în prezența lui Dumnezeu și nu numai că dacă ar veni toți oamenii, toți ar putea obține iertare; ci pe baza acestui sânge, cerul și pământul, tot ce a fost creat - în Coloseni 1.16, aceste lucruri sunt numite ca ceea ce El a creat - toate lucrurile acestea vor fi odată aduse înapoi la Dumnezeu. În 2 Petru 3.13 citim: „Noi... așteptăm ceruri noi și un pământ nou, în care locuiește dreptatea“. Acolo tot universul este curățit, însă nu prin sânge, ci prin judecată, deși toate se împlinesc pe baza puterii sângelui Domnului Isus.

Aici avem înțelesul din Ioan 1.29: „Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii“. Nu este vorba aici de ceea ce Domnul Isus a făcut la cruce, ci de toate rezultatele minunate ale acestei lucrări. El va curăți odată cerul și pământul și va scoate răul afară din lume, așa că întreg universul va fi iarăși în armonie cu Dumnezeu și pe noul pământ Dumnezeu va putea locui cu oamenii, căci păcatul, tot răul, va fi atunci închis într-un loc, în iazul de foc, iar în afara acestui loc nu se va mai găsi nici un păcat. El va înlătura păcatul din lume, așa cum ne spune Evrei 9.26, că Hristos a venit ca să îndepărteze păcatul, „înlăturând (desființând) păcatul prin jertfa Sa“. El a venit nu numai ca să ne curețe de păcatele noastre, dar și ca să scoată afară din univers orice rău. În acest univers nu va mai fi nimic împotriva lui Dumnezeu, nimic care să dezonoreze pe Dumnezeu.

Ce lucrare minunată! Ce rezultate minunate ale lucrării Sale! Vedem că acolo a fost închis totul. Însă ceea ce este minunat este că acolo nu spune că Aaron a adus jertfa pentru ca să curățească cortul. El a adus jertfa pentru sine și pentru casa lui. Și aceasta este învățătura Noului Testament. În evanghelizare se spune că Domnul Isus iubește lumea; însă noi nu citim așa. Ceea ce este minunat în Cuvântul lui Dumnezeu este că Domnul Isus a iubit Adunarea Sa; El ne-a iubit pe noi, El m-a iubit pe mine, El a iubit pe Tatăl. Însă noi nu citim niciodată că Domnul Isus a iubit lumea. Citim numai o singură dată că Domnul Isus a iubit pe un necredincios, pe tânărul din Marcu 10. Acolo spune că Domnul Isus l-a iubit, pentru că el căuta dornic după lucrurile spirituale. Dragostea Domnului Isus caută pe cei care fac parte din Adunarea Sa, ea ne caută pe noi. El este Fiul Dumnezeu, care m-a iubit și care S-a dat pentru mine.

Lucrarea pe care El a săvârșit-o pentru mine, pe care El a înfăptuit-o pentru noi, ca Adunare, este așa de mare și de bogată, încât pe baza acesteia întreg universul va fi adus odată înapoi la Dumnezeu. Însă din dragoste pentru noi a făcut El această lucrare. Dumnezeu I-a dat-o ca s-o facă, căci El voia să ne salveze, „prin a cărei voie noi am fost sfințiți“.

Nu este acesta suficient temei pentru recunoștință nesfârșită, nu este aceasta fericire fără margini pentru inimile noastre? Adeseori în legătură cu aceasta am povestit o întâmplare. Ea a avut loc acum câțiva zeci de ani în urmă pe litoralul olandez, începuse o furtună puternică și un vapor era în primejdie. Se vedea că era pe punctul de a se scufunda. Toți oamenii s-ar fi înecat atunci, căci marea era așa de sălbatică, încât nici unul nu îndrăznea să intre într-o barcă de salvare, ca să se salveze. A venit însă un om în fugă, strigând: „Eu trebuie să mă duc la ei, fiul meu este pe vapor! Cine merge cu mine?“ Ei spuneau: „Nu se poate merge!“ El a răspuns: „Eu trebuie să merg, fiul meu este pe vapor, eu trebuie să-l salvez.“ Și apoi el a luat pe unii cu el. Și ei au plecat și au salvat pe fiul lui. Însă au salvat nu numai pe fiul acelui om, ci au luat aproape pe toți oamenii la bord. Aceia au fost salvați, cu toate că salvatorul nu a venit din pricina lor. El a venit pentru că iubea pe singurul său fiu.

Și aceasta este ceea ce ne spune Cuvântul lui Dumnezeu cu privire la lucrarea Domnului Isus. Da, lucrarea Sa este așa de mare, încât pe baza ei Dumnezeu poate să invite pe fiecare: Vino la Mine! că oricine vine poate obține iertarea de păcate. Este așa de mare, încât cerul și pământul vor fi aduse odată înapoi la Dumnezeu într-o armonie perfectă, când El va îndepărta păcatul lumii. El nu a făcut încă lucrul acesta. Ioan 1.29 nu este încă împlinit. Însă El a săvârșit lucrarea care stă la bază pentru aceasta, căci El m-a iubit, pentru că El ne-a iubit, pentru că El a iubit Adunarea. El S-a dat pe Sine pentru mine, El „Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine“. Însă lucrarea pe care El a făcut-o, din dragoste pentru mine, este așa de mare, încât are asemenea rezultate minunate.

Ce Mântuitor! Ce lucrare! Cât de mare trebuie să fi fost dragostea Sa față de noi, încât din dragoste pentru noi El a vrut să săvârșească această lucrare și să-Și verse sângele Său, care are o asemenea putere, o asemenea valoare, un asemenea efect!